

Het verhaal van de eenvoudige lieden of de ballade van de kleine zielen

Maar eerst nog enkele beelden van het concert:

de wapperende, smekende handen van de doventolken en hun feeën mimiek als Lea 'Precious Lord' zingt,

de handenklappende, wuivende, blonde Hannelore uit Heverlee, als symbool van die zingende, 'wavende' jeugd,

de wenende Lea bij het 'We shall overcome', die haar vreugde naar het publiek werpt en geen angst heeft voor haar spontane emotie en daardoor ook ónze emotie vertolkt: dat God ons helpt als we authentiek, gemeend, niet-misbruikt, gelovig willen zijn,

Debora die niet op haar stoel kan blijven zitten en net als zoveel anderen rechtstaat - zo meeslepend is deze Lea Gilmore - in een minutenlange staande ovatie tijdens het concert,

de diepe stilte als het koor a capella 'O Freedom' zingt en het enorme applaus dat een pure beloning is voor het maandenlange werk.

Het gospelfeest is voorbij. De eindgeneriek loopt voor de laatste maal.

Velen worden bij name bedankt. Ook de vrijwillige medewerkers worden vermeld. Zij blijven naamloos, niet op te sommen, maar wat ze deden geeft hen wel een naam. Daarom de **ballade van de kleine zielen**, voor de kabouters.

Voor de appelplukvrouw, de vervoerende appelvrouw, de appelkinderen,
voor de bezorger van koekjes en water en frisdrankjes,
voor de schetsen-, plannen- en tabellenmakers,
voor de stille, nijverige, oplettende veiligheidsmensen, tijdens het concert in de groenoplichtende exits als de balkonheren in de Muppetshow,
voor de vloerenleggers, de podiumzetter, de bijna verongelukte licht- en klankhelper,
voor de tafel en stoelaanvoerders met hun huurwagen,
voor de heen-en-weer-stoelenvoerders, de stoelen- en tafel- en schragenzetter en de etikettenplakkers.

Dank.

Dank voor jullie:

de vlindermakers, de letterplakkers en de 'gasten' uit hun normale doen, werkend op hun manier, enthousiast of sloom, langzaam en onzeker,
de ongenoemde verkopers en herverkopers van toegangsbewijzen,
de doodvermoeide, lieve etikettenmaakster,
de soepmaaksters: courgetten-, pompoen-, komkommer-, tomaten-met-ballekenssoep en de groentesoep met en zonder spek,
de hopeloos werkzoekende vrijwilligers,
de stoverij- en waterzooikokkinnen,
de grote-honger- en kleine-dorstverzorgsters, zoekende naar elektrische stroom en warmwater.

Onopgemerkt maar even nodig:

de op- en aflopers in het Kuipke en Hal 6,
de lichtmakers en de donkertemakers met hun 'manklopende' leider,
de oudste en de jongste zanger(es), de rustige dames in blok J,
de bezorgde en overweldigde toilet dames voor één dag, de vrouwen met de veegborstel,
de overijverige rolstoelenverzamelaarster,
de kapstokhangers en de terug-in-de-dozenplaatsers,
de verzorgers van de gospelwedstrijd met hun donkere keelgeluiden,
de barmannen en barvrouwen,
de strenge maar rechtvaardige controleurs van de kaartjes en de doorgangsbewijzen.
Hartelijk bedankt.

Naar jullie,
koorstewards en -stewardessen die het koorfeest in goede banen leidden en ons in de watten legden.

Naar jullie,
de dappere vrouw in Eeklo, die niet mee kon zingen, maar er toch op het laatste ogenblik bij was om mee te luisteren,
de moedige vrouw, die haar man begeleidde in zijn nazicht van al die praktische dingen achter de schermen,
de vrouw van de veelgeplaagde brandveiligheidsspecialist,
de nachtelijk zwoegende drukker,
de vrouw van de bestendig lastiggevalen biljettenverkoper, die dan ook nog licht aangeschoten dames moest begeleiden,
al de vrijwillige en minder vrijwillige medewerkers.
Vriendelijke dank.

Het is zondagavond, 'ons' publiek is naar huis. De VIP-bar is weer ons domein. Er wordt nagekaart, gelukgewenst, nagenoten door de vermoeiden en de stemlozen.

De laatste opruimers vertrekken.

Morgen zal er stilte zijn.

Vanaf dinsdag wordt verder opgeruimd: de kabouters keren dan terug.

Nog later zal voor elk van hen in de bid- en zalfkerk een lichtje branden in de vijver van spiegelend glas.

Wouter